

Józsa Sarolta Réka

Na'Conxypánban két napja esik...

Na'Conxypánban két napja esik,
a tegnapi már leesett tavaly.
Na'Conxypánban a rókákat kikészítették,
a sarkon egy druida tébolyultan kacag.
Kitömött gólyák repülnek
szarkaszárnyakon, a macskaköveken
lejtőnek lefelé futok, Na'Conxypánban
elmúlt már a nyár, egy kecske áll a fán
az ágak között. Na'Conxypánban sűrű
a levegő, a Csontnyűvő egyre
a hibáinkat lesi, a Csontnyűvő
negyedvérig, hidd el, bosszút áll,
zaj szitál a kóris árnyéka alatt,
Na'Conxypán a méhéből minden
hitetlent kizár, Na'Conxypánban
tíz éve tart a telihold...
- a valóság felrobbant,
mint egy döggút, ki kellett dobni,
a matrac beitta a szagát,
fekszünk egymásba fonódva
vasrugós ágyakon, az illatod
édes és mély, fekszünk
egymásba fonódva mozdulatlanul
Na'Conxypánban egy lassú vasárnapon.

Na'Conxypánban felfagytak a járdák

Na'Conxypánban felfagytak a járdák,
egy csecsemő sír az oltárkő alatt,
Na'Conxypánban üvegszemed nő,
ha túl sokat kutatod a föléd hajló arcokat.
Na'Conxypánban zsoldosok járnak,
zsebre tett kézzel, füttyülve
– egymásra is –, és csak véletlen
rúgják fel a koldusokat.
De Na'Conxypánban utánad
sóhajtanak a falak, ha lehajtott fejjel
mész, az árkádok kölcsönadják
az árnyékukat. Na'Conxypánban nem
tör ki pestis, a templomlépcsőn
etetheted térden a galambokat.
Na'Conxypánban szarkák tallózzák
a fehérre vált őszi barázdatorokat,
nehéz lélegzet emeli az út mentén
a jég alatt leroskadt ágakat.
Na'Conxypánban a nyárfákat öleld,
felfelé karcol testükön a talán,
Na'Conxypánban egyedül lehetsz...
- ha máskor nem is,
ma este igazán.

csak még két perc Na'Conxypánban

Na'Conxypánban „csak még két perc”
egy élet, hímzórámára feszítik
a lesápadt időt, Na'Conxypánban
az egész falu ünnepli a soron következőt.
Na'Conxypánban kövérek a házak (a vakolatba
karcolják, aztán fehérre meszelik a dátumokat)
és minden tíz évben kapsz egy új nevet,
Na'Conxypánban a Hold ugatja
az udvaron keringő kísérteteket.
Na'Conxypánban veszélyes a hajnal,
visszafelé szavalják a verseket,
a patak mellett visítva tépik éjjel
a vörös nyestek a fehéreket.
Na'Conxypánban magasat
emelkednek a hegyek, és nincsenek lejtők
túl a dombokon, itt az lehetsz, aki akarsz,
baltával ütöttem le a kedvedért az útjelzéseket...
- nem mondtam, mielőtt elhagytál,
de Na'Conxypánban a sors
körbetartozás, összehúzó magamon,
amíg visszavárlak, az ölelése dről énekel
a napsárgarigó kabát.